

Ještě jednou se vrátíme k loňské podzimní trapsavecké slezině. Měla téma nazvané Červená knihovna a autorky a autoři je dokázali pojmout mnohdy velmi originálním pohledem a zpracováním. Což ostatně dokazují i dva příspěvky ostřílených autorek, které vám předkládáme.

Příjemné čtení **ZELENÁ KNIHOVNA** Kamarádi, teď se utište

a co vám povím, poslyšte:

Zvedám prst varovný –

střeste se Červené knihovny!

Tam v cadillacu milionáři

se v happy-endu se švadlenkou spáří,

když napřed stvoří na půl centu

kýče a tunu sentimentu.

To naše knihovna zelená

ten škvár srazí na kolena.

Tam přesně sedí každá řádka.

Hle – kamarád a kamarádka.

Jak jeden druhého si vysní

a svůj vztah předem znají z písni

a dodržují pravidla,

co tramská literatura nabídla.

Že jejich znalost není vratkou,

z paměti znají každou větu.

Například: tramp se s kamarádkou

dělí o poslední cigaretu,

i kdyby byla nekuřačka!

Pro kamarádku zas je hračka,

když kamarád usne u piva,

vzít jeho bágly na svá záda,

dovléct ho na kemp – a ještě ráda

sleduje, jak tam ožívá.

Pak mu nachystá snídani

a jdou dál spolu, srdce na dlani

a obě dvě jsou zelená.

Co dál přátelství znamená?

Když ty dva Pajda v lese hledá,

najde je nejspíš u oběda.

Když kamarádka zapomene lžici,

kamarád dokáže být vstřícný.

Jí slza skrápí oční důlky,

on vezme nůž, sáhne po dřívku

a vyrobí jí čínské hůlky

a pak si s ní dá polívku.

Když rudý disk za obzor stéká,

hledají místo na přespání.

Nenapadne je, v dešti ani,

spát poblíž chat, kde do daleka

trylkuje Karel Gott z konzervy.
Ne, to by jim šlo na nervy.
Jim zpívají do snů ptáci
anebo večer Hobousáci
s Majorem Kidem do páru
na vlastní hubu a kytaru.
Někdy se stane, že přiláká
zpěv k ohni kdekterého masňáka
a jejich zrak se zvolna vpíjí
do dívčích vnad, na její šíji,
nezadržitelně klesá níž
a kdekdo už by s ní chtěl spát –
A dívce je to na obtíž.
Když tu nastoupí kamarád,
před chtivými zraky masňáků
zachrání ji ve svém spacáku.
Když jsou spolu už nějaký ten pátek,
nesváže jejich lásku sňatek
a mnoho let a mnoho dní
jsou stále ještě svobodní,
dokonce téměř na sklonku
života, s hordou potomků.
Vždyť co se tramské lásce vyrovná?

Rozhodně ne Červená knihovna! **Trapsavecká slezina 2019**

Iva Tapi Synáková

ŠLECHTIC „Miluji ho,“ zašeptala sladká Marion do ticha, kterým u jejích drobných nožek protékala Velká řeka, a povzdechla z hloubi dvou spanilých řader.

„Slyšíš?“ Daniel Hrabal, pro tramské kamarády Drsný Harry, dloubl loktem do svého parda v lehce umouněné kostkované košili. V odpověď vykoukly ze sazemi začerněné tváře bílé zuby.

„Slyším.“ Robert Hrabal, pro tramské kamarády Hrabě, povzdechl skoro stejně jako dívka na břehu. Hluboký nádech a počínající bublavý smích přitiskla v té chvíli Harryho pevná pravice do silné vrstvy jehličí pod smrkem.

„Uslyší nás,“ sykl tento podrážděně a již opatrně kontroloval mezi hustými větvemi, zdali snad Marion nenatočila růžová ouška jejich směrem. Nenatočila. Její zraky stále poutaly temné proudy Velké řeky kousek od vyleštěných lakovaných střevíčků a bílý květ kopretiny, který právě vypletla z plavých loken.

„Je to dobrý,“ zašeptal Drsný Harry a Hrabě odpověděl pohrdavým „PFFF.“ Tímto vyjádřil svůj názor a zároveň vyprskal z pootevřených rtů jehličí, šupiny veverkou ohlodaných šišek i mravence, který s při-chodem soumraku nestihl najít vchod do společné noclehárny. Hrabě si ještě ometal z tváří větvičky a prach, když dívka ladně klesla do rákosí. V pokleku pozdvihla bílý květ do výše očí a tlumeně zvolala: „Ó Manitou, Ó Řeko zlatopěnná, prozrad' mi v této noční době, zda i on, můj šlechtic, zda mne miluje.“

„Hi-hu-hu!“ Pověstná pravice Drsného Harryho zocelená osadními volejbalovými mači opět nezklamala. Při prvním hlasitém výdechu přirazila bratrovu tmavou tvář do měkké prsti. Držela ji dlouho. A když posléze povolila, z Hraběcích řas a obočí s tichým šelestem odpadávalo suché jehličí. Blažený výraz ještě nedospělé černé tváře ovšem napovídal, že přes všechny tyto

strážně otevírá se před Hrabětem cesta k nebeskému ráji.

Sladká Marion nevnímajíc ničeho, pouštěla zatím bílé plátky kopretiny řekou jako obětinu. „Má mě rád. Nemá mě rád. Má mě rád.“ S posledním jásavým: „má mě rááád“ vyskočila jako srna. Zatočila se na břehu a náhle zrůžovělá prchala směrem ke stanům První pokračovací školy pro dívky. Její družky strážené přísným profesorem přírodopisu tam již dávno pokojně snily vlastní nepokojné sny. Marion již neviděla, jak se husté větve smrku za jejími zády, do této chvíle lehce spočívající na prohřáté zemi, zazmítaly prudce v nočním tichu. Šišky se rozlétly po okolí a z temného úkrytu vypadly do měsíčního svitu dvě postavy v křečovitém objetí. Hrabě - hnán zoufalstvím, štěstím i níz-kými pudy- škubal celým tělem ve směru, kterým prchla plachá jeho laň. Drsný Harry, svírající jednou rukou bratrův opasek a druhou látku jeho umolousané košile, nepovolil a rozhodně hučel do začerněného ucha. „Stůj. Stůj, ty lehkomyšlný tvore. Já vím, žeš zamilován od chvíle, kdys té dívce pomohl vynést její cestovní kufřík z přeplněného vlaku. Já slyšel, jak se ti představila, když profesor domlouval posluhu s po-vozem sem, do zátočiny Velké řeky. A viděl jsem, jak se ohlédla, když jsem zavola: „Hrabě, pospěš!“ Však myslí na to, jakého tě na nádraží spatřila. Slušně ještě oděného. Učesaného a umytého, jak se na cestách sluší. Takového tě v mysli drží! A nyní? Podívej se na sebe. Chceš snad před ni předstoupit se začerněnou tváří obalenou jehličím? Co by si o tobě pomyslela? Tak vypadá tramp? Tramp, který se nestydí v nočních tmách dívky sledovat a jejich slabou chvíli pro sebe zneužít? Takto chceš vpadnout do tábora dívčí školy? Takto chceš zostudit sebe i Marion?

Až zítra. Zítra ráno. Umytý od sazí. S bílou košilí a kyticí kopretin. Pak můžeš projít poblíže stanů a svou vyvolenou na chvíli spatřiti. Ráno jest moudřejší večera!“

Rozumná slova konečně pronikla k černým uším a zatemněné mysli. Hrabě odvrátil zrak od vzdálených stanů. Padl na kolena, políbil zem, po které před chvílí kráčela dívka jeho snů, a nechal se pokorně odvést k přístřešku z naplaveného dříví, ve kterém se s ostatními kamarády dělili o palandy s kousavými vojenskými dekami. Deky kousaly jako včera, přesto Hrabě sladce usínal. Snil o loži z kopretin a závoji plavých vlasů. Snil o dívce, která vloží svoji malou dlaň do jeho pevných rukou. Snil o chvíli, kdy předstoupí před starostlivého otce a on, Hrabě, její šlechtic, požádá o své budoucí štěstí. Snil.

I sladká Marion snila v té chvíli o loži z kopretin. Bílý závoj skrýval před světem její pohnutí a nad ní se skláněla zbožňovaná tmavá tvář. Tvář jejího šlechtice. Nového profesora přírodopisu na První pokračovací škole pro dívky- profesora Jindřicha Krále. **Trapsavecká slezina 2019**
Vlastimila Aťka Hlavatá